

పెద్దదిక్కు

- గొల్లపూడి రాజ్యలక్ష్మి

నువ్వు గట్టిగా బాదిన శబ్దానికి నిద్రలోంచి బద్ధకంగా కదిలి విసుగ్గా మూలిగింది అంది. మళ్ళీ కళ్లు మూతలు పడబోతూంటే తలుపు దడా, దడా బాదిన శబ్దానికి ముందు పలుపులు విన్నించి ఉలిక్కిపడి లేచింది. తెల్లగా తెల్లారిపోయింది. కంగారుగా చీర సర్దుకుని- గురకలు పెట్టా ఇంకా మొద్దునిద్రలో వున్న మొగుడు పిర్రమీద పడి వేసి- “లేవండి! ఏడు దాటుతోంది. ఇంకా పడకేంటి? ఇవాళ ఆఫీసుంది కాను.” అని గబగబా వెళ్లి వీధి తలుపు తీసింది. స్ట్రెస్ ఎయిర్ బ్యాగూ, మరో పెద్ద మూటా, రెండు పెద్దసైజు స్టీలు డబ్బాలతో ఎదురుగా కామాక్షమ్మగారు నిలబడి వుంది.

“రా? రండి.” అంది ఆశ్చర్యంగా. “అంత మొద్దు నిద్రేమిటమ్మాయ్? అరగంట తలుపు బాదుతున్నాను. ఏడి? ముకుందం ఇంకా నిద్రలేవలేదా?” అనడిగిందావిడకునికి సామాను చేరవేస్తూ.

“కామాక్షమ్మగారి గొంతు వినగానే ముకుందం వదిలిపోయింది.

“స్పూడొచ్చావే బామ్మా?” అంటూ మొహం అంత చేసుకుంటూ వచ్చాడు.

“స్పూడేరా! నువ్వు బస్సు దగ్గరకు వస్తావనుకు వుంది. ఎంతసేపు వెతికినా నువ్వు కన్పించలేదు. నా పోన్న ఈ ఇంటి చిరునామాతో ఆటో కట్టించు అనచ్చాను.”

“జుబ్బర్ రాసి వుండాలింది!” అంది సీమంతిని.

“ఉత్తరం రాసి కిష్టిగాడి చేత డబ్బాలో వేయించానే కొంపతీసి అందలేదాయే?”

“దు.. సర్లే.. పోస్టల్ డిపార్ట్మెంట్ వాళ్ల లీలలు వేసేగా. మనకు మనవడు వుట్టాక ఆ ఉత్తరం నా ఆశ్చర్యంలేదు. అది సరే. బామ్మకు కాఫీ వేమైనా వుందా- లేదా? రాత్రంతా ప్రయాణం వచ్చింది కూడాను.” అన్నాడు ముకుందం.

“పాడు బస్సు కుదుపులతో ఒళ్లంతా హూనం పోయింది. సుబ్బరంగా వేన్నీళ్ల స్నానం గాలి” అన్నది హుస్సూరనుకుంటూ కామా

“అందిని హడావుడిగా పనిలో చొరబడింది. ముకుందం తీరిగ్గా బామ్మతో కబుర్లు మొదలెట్టాడు. “నువ్వు కావడం, కాఫీ డికాఫెన్ వేయడం రోజూ ముకుందం డ్యూటీ. ఇవాళ ఆ పన్ను తనకు పురమా చి తను హాయిగా కబుర్లలో పడడం చూసి

వళ్లు మండుతోంది సీమంతానికి. అసలే లేటుగా లేచింది, ఓప్రక్క ఆఫీసుకు తయారవాలి. ఆపై కామాక్షమ్మగారి రాక... ఆవిడకు మడి- ఆచారం వుందనీ, స్నానం చేసి వంట చేస్తేగాని ఆవిడకు పని కిరాదని విన్నది. ఇంకా పనిమనిషి రావాలి. ఎక్కడి పన్ను అక్కడ వున్నాయ్. కంగారుగా అటూ-ఇటూ తిరుగుతూ గిన్నెల్ని దబ్బీమని పడేయడం, అడ్డం వచ్చిన సామాన్లని కాలితో ప్రక్కకు తన్నడం ద్వారా తన విసుగును వ్యక్తపరచసాగింది సీమంతిని. అందరి యోగక్షేమాలూ అడిగి తెలుసుకున్నాడు ముకుందం. బామ్మతో మాట్లాడుతోంటే ప్రాణం లేచి వచ్చినట్లుగా వుంది. నగర వాతావరణంలో ఒకే రకమైన దినచర్యతో- యాంత్రికంగా తయారైన అతనికి ఆవిడ్ని చూడగానే ఉత్సాహం పొంగుకురా సాగింది. తను వుట్టి, పెరిగిన వూరి విశేషాలు, స్నేహితుల గురించిన కబుర్లు.. వీటితో అతనికి కాలమే తెలియటంలేదు. అతనికి కామాక్షమ్మ దగ్గర చనువు ఎక్కువ. ఆవిడకు ముకుందమంటే ప్రత్యేకమైన వాత్సల్యం.

“మొన్న మంగళవారం తెల్లారకట్టే కల వచ్చిందిరా. నువ్వు కన్పించి ‘బామ్మా! నన్ను మర్చిపోయావుదే?’ అన్నావు. అంతే! నా మనసు నిలవలేదు. ఉత్తరంముక్క రాసిపడేసి మూటా-ముల్లా సర్దుకున్నాను. అన్నట్టు నీకిష్టమని చేగోడీలు చేసి తెచ్చాను. గుమ్మడి వడియాలు, అప్పడాలు, కంది గుండ పట్టుకొచ్చాను...” అన్నది కామాక్షమ్మ.

“సున్నుండలు తేలేదా?”
“అవి లేకుండానా? పిచ్చి సన్యాసి. ఈపాడు పట్నపు నీళ్లు పడక తిండికి మొహం వాచినట్లు ఎట్లా చిక్కిపోయావో. అవునూ... అమ్మాయికి

వంటొచ్చా?” అనడిగింది ఆప్యాయంగా.
“ఆ ఏదో చేస్తుందిలే! ఏమైనా నీ తర్వాతే. కండి... చ్చడి నువ్వు చేసినట్టు ఇండియా మొత్తంలో ఎక్కడెక్కడ రికి రాదు. నీ చేతి మజ్జిగ పులుసు... అబ్బు! పొట్టె తిండి సంగతి గుర్తుచేశావేంటి? ఇంకా పాచి ముట్ట మన్నా కడగలేదు...”

ఈ కబుర్లన్నీ విన్నస్తూనే వున్నాయి సీమంతిని కి విన్నకొద్దీ ఇంకా, ఇంకా వొళ్లు మండిపోతోంది.
“నీ చేతివంట అద్భుతం!” అంటూ తెగ పొగిస్తే ముకుందం ఇప్పుడిట్లా ప్లేటు ఫిరాయించడంతో “ఈ మగవాళ్ల బుద్ధులింతే! ఛీ..” అనుకుంది కనిగా.

కామాక్షమ్మగారు లేచి కాలకృత్యాలు తీర్చుకునే- వేడినీళ్లు స్నానంచేసి, వంటికి తడిబట్ట చుట్టబెట్టు కుని- “అమ్మాయ్! తులసికోట ఎక్కడుంది?” అనడిగింది.

“తులసికోటా? ఈ వూళ్లో గోల్కొండ కోట తప్ప మరేదీ లేదే?” అంది సీమంతిని.

“అదేంటే పిల్లా! లక్షణంగా తులసి మొక్కను నాటి రోజూ కాసిని నీళ్లుపోసి దండం పెట్టుకుంటే ఎంతో శుభం కలుగుతుంది. లక్షణమైన మొగుడు, వండంటి పిల్లలు, కలతలు లేని సంసారం అంతా ఆ తులసి తల్లి దయవుంటేనే!”

“ఓ.. తులసిమొక్కా! నర్సరీలో వుండేమో చూసి తెచ్చిపెడతానులెండి!” అంది లోలోపల విసుక్కుంటూ.

కామాక్షమ్మగారు పెరట్లోకెళ్లి సూర్య నమస్కారాలు మొదలుపెట్టారు. ప్రక్కవాటావాళ్లు, ఎదురుగా వున్న ఫ్లాట్లోని వాళ్లు తొంగి చూడడం గమనించి చిరాకు పడింది సీమంతిని. ‘ఈ పెద్దావిడకు చాలా చాదస్తాలున్నాయి. ఇన్నాళ్లూ గుట్టుగా వున్న కాపురం.. ఈవిడ వల్ల రట్టు కాదుకదా!’ అనుకుంది అసహనంగా.

“శ్రీ సూర్యనారాయణా, వేద పారాయణా, లోకరక్షామణీ..” అంటూ ఆవిడ భక్తి పారవశ్యంలో పడింది.

గబగబా బాత్ రూంలోకి దూరి తలనిండా స్నానం చేసి తుమ్ముకుంటూ బైటకొచ్చిన సీమంతిని చూసి- “తలంటుకున్నావా? అప్పుడే అయిపోయిందిదే? నన్ను పిలవకపోయావా? పులుసుపోసే దాన్ని!” అన్నది కామాక్షమ్మ.

“తలంటుకోవడం కాదండీ! మీకు మడి కదా? అందుకని స్నానం చేసి వంట చేద్దామని...”

“బాగుండేమ్మా! ఇన్నేళ్ళొచ్చి- చిన్నపిల్లవు నీచేత వండించుకుని తింటానా? త్వరగా తల తుడుచుకో. తుమ్ముతున్నావ్ కూడా.. జలుబు చేస్తుండేమో! కుంపటి, బొగ్గులూ ఎక్కడున్నాయో చెప్పు.”

“అవేవీ లేవండీ!”

“ఆ అన్నట్టు ఇప్పుడన్నీ గ్యాస్ పొయ్యిలేగా? అవన్నీ వూడదీసి నేను కడుక్కుంటానులే. కూరలు న్నాయా? తేవాలా? ఒరేయ్ ముక్కూ! ఏం వండ మంటావో చెప్పు.” అంటూ హడావుడి పడసాగిందావిడ. పట్టుపంచె కట్టుకుని వంట ఇల్లంతా కలియ

తిరుగుతూ డబ్బులన్నీ మూతలు తీసి చూస్తూ... కబుర్లు చెప్తూ- మధ్య మధ్య హరినామస్మరణ, మరి కొన్ని స్వగతాలుతో తనని శ్రోతగానే మిగిల్చిన ఆవిడ ధోరణిని వింతగా గమనించసాగింది సీమంతిని. ముకుందరావు వాళ్ల బామ్మ గురించి, తనంటే ఎంత ప్రాణం పెట్టేదీ చెప్పాడుగానీ- పెళ్లిలో తప్ప- ప్రత్యక్షంగా ఆవిడతో సన్నిహితంగా మెలిగే అవకాశం ఈ ఆర్యైల్లలో కలుగకపోవడంతో కాస్త వింతగానే తోస్తోంది.

సీమంతినికి బామ్మలూ, అమ్మమ్మలూ లేరు. తల్లి- తండ్రి చిన్నప్పుడే ఓ యాక్సిడెంట్లో పోయారు. మేనమామ పెంచి పెద్దచేసి పెళ్లిచేశాడు. అందుకే పెద్దవాళ్ల గురించి, వాళ్ల మమకారాల గురించి తెలియదు. పగలంతా ఇద్దరికీ ఆఫీసులు.. సాయంత్రం ఇంటికొచ్చాక కాసేపు కబుర్లు, ఆ తర్వాత టి.వి.తో కాలక్షేపం. ఆదివారాలు సినిమాకో, షికారుకో పోవడం.. ఈ క్రమంలో జీవితం గడిచిపోతోంది.

‘అమ్మాయ్ సీమంతం! కంచాలు పెట్టుకోండి వడ్డిస్తాను... ఒరేయ్ ముకుందాయ్! నీకు కందిపచ్చడంటే ఇష్టం కదూ! రాత్రికి చేసి వుంచుతా. అన్నట్టు రుబ్బురోలు ఎక్కడుండే పిల్లా?’ అనడిగింది కామాక్షమ్మ.

“అలాంటివేం లేవండీ! మిక్సీ వుంది!” అంది సీమంతిని- కంచంలోని పదార్థాల్ని పట్టి పట్టి చూస్తూ.

“మిక్సీనా? దాంతో నాకు చేతకాదే. సుబ్బరంగా సాయంత్రం వచ్చేటప్పుడు ఒహాటి కొనుక్కురండి. ఇంట్లో అది లేకపోతే నిండుదనమే లేదు...” అన్నది కామాక్షమ్మ.

“ఓ! మామిడికాయపప్పు, కొబ్బరి-క్యాబేజీ కూర! పండుమిరప చట్నీ- వారేవా! బామ్మా! ఎన్నాళ్లయిందో ఇవితినీ!” లొట్టలు వేయసాగాడు ముకుందం- కంచంలోని పదార్థాల్ని చూసి.

“పిచ్చిసన్నాసి! తినరానాన్నా! ఇంకాస్త వడ్డిస్తా!” అంది ప్రేమగా.

“కొబ్బరి కొలెస్టరాల్. కారం ఏసిడిటీ. ఇవి తింటే ఏమైనా వుందా?” అంది భయంగా సీమంతిని- ముకుందంవైపు చూసి.

“ఏమంటోందిరా నీ పెళ్లాం!” అనడిగింది ఆర్థంకాక కామాక్షమ్మ.

“ఏవి తింటే కడుపులో మంట, కొవ్వు పెరుగుతాయట!” అన్నాడు వివరిస్తూ.

“కావ్య! మరి విడ్డూరంగా వుండే! రాళ్లు తిని చాకాయించుకునే ఈ వయసులో ఈమాత్రావే! ఇన్ని భయాలా? మాకాలంలో చేతితో గారెలు చేసుకుని తినేవాళ్లం తెలుసా? ఏమైంది? సుబ్బరంగా వచ్చాం. ఏవయసులో ఆ ముప్పాడ అ... తినే వయసులో తిన్నాం. ఆ... ఏవిటి అప్పుడే

పెరుగు వేసుకున్నావ్? ఏం తిన్నావని? మరి ఇంత పెట్టతిండా?” ముక్కుమీద వేలేసుకుంది కామాక్షమ్మ.

“పెట్టతిండి’ అంటే ఏమిటో అర్థంకాలేదు సీమంతినికి.

“ఎవరికెంత కావాలో అంతే తింటారు. బలవంతం దేనికి?” అన్నది.

“అది కాదు బామ్మా! డైటింగ్ చేస్తోంది. ఎక్కువ తింటే ఒళ్లు వస్తుందని భయం!”

అన్నాడు ముకుందం పెరుగు జుర్రుకు తింటూ.

మొగుడివైపు ఉరిమి చూసి కంచం ఎత్తుకుని లేచింది సీమంతిని.

“ఇదెక్కడి చోద్యంరా? తింటేనే వొళ్లాస్తుందా? ఇలా కడుపు మాడ్చుకుని ఆకల్ని చంపుకుంటే రోగాలు రావూ? కనిపించే వయసులో కడుపు కట్టుకుంటారా? తప్పు పిల్లా. సుబ్బరంగా తినాలి. చక్కగా వొళ్లాంచి పనిచేయాలి. అదీ వద్దతి.”

‘అబ్బబ్బ... లొడ లొడ ఒకటే

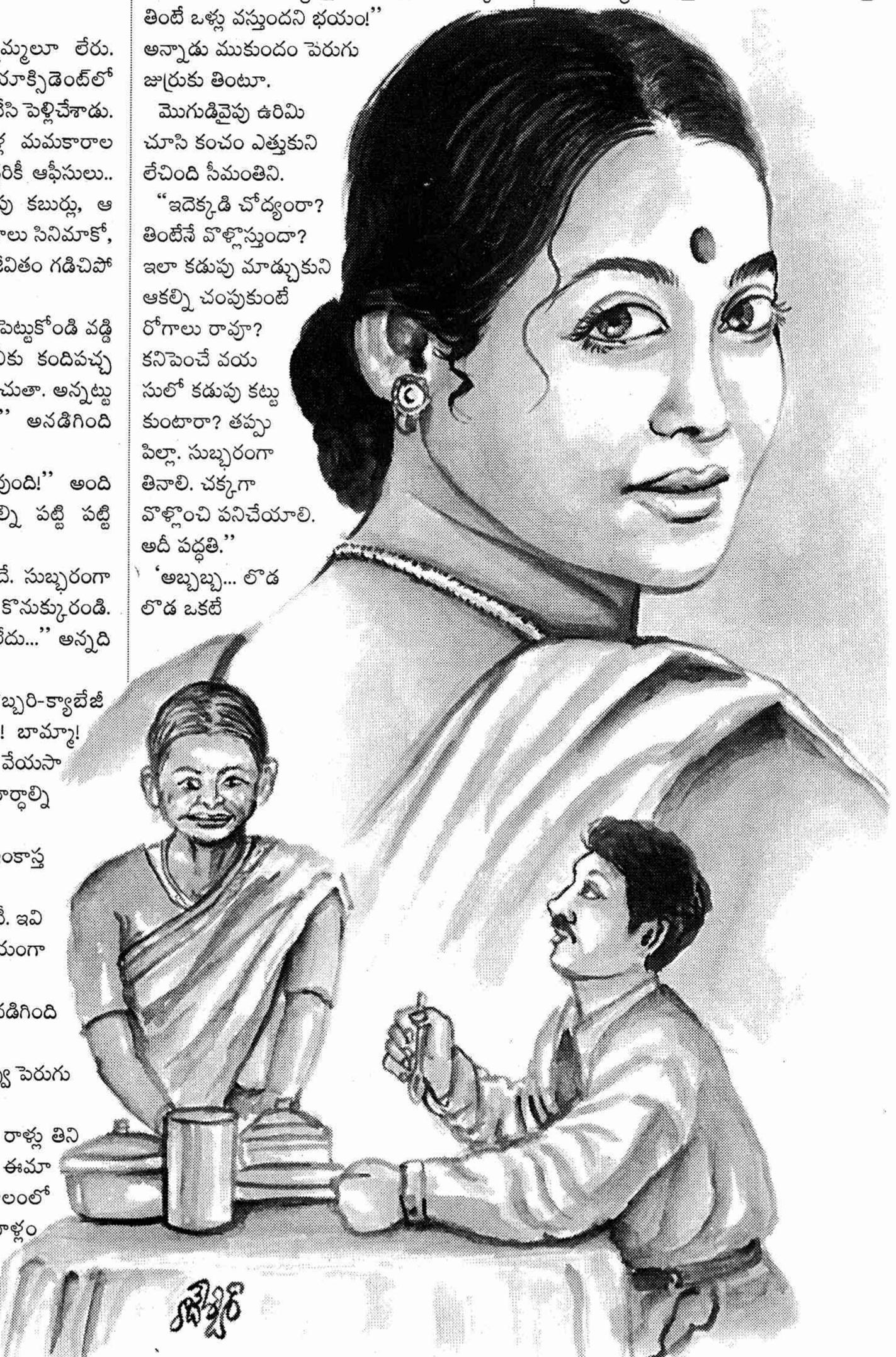
సొద... వచ్చిన కాసేపటిలో ఎన్ని నీతులో!’ కుంది విసుగ్గా సీమంతిని.

★★★

రాత్రి టి.వి.లో సీరియల్ సీరియస్గా చూసే సీమంతిని.

వంటింట్లో పని అయ్యాక తనూ ఓ కుర్చీలో లయ్యింది కామాక్షమ్మ.

“అమ్మాయ్! ఏదైనా మంచి హరికథ వస్తుంది

డైట్లో మార్పులు

స్లిమ్గా, ట్రీమ్గా లేకపోతే సినిమా

రంగంలో అసకాశాలు చేజారిపోతాయి. అందుకే తమకున్న జిహ్వచాపల్యాన్ని నిరోధించుకుని డైటింగ్ చేస్తుంటారు తారలు.

తే ఒక్కసారి నోదూరించే వంటకాలు కనిపించుకుంటే టెంప్టే అవ్వక తప్పదు. 'మనమేం అలం కాదు, కందమూలాలతో జీవించడానికి' అంటే లాబూ. ఈమధ్య హైదరాబాద్లో జరిగిన ఘాటే సందర్భంగా ఆమె తన ఆహారనియమాలపై సళ్లన పెట్టింది. ఎంచక్కా బిర్యానీతో సంత చేసి బ్రేవ్మంది.

- రాజు

శ్రీదేవి అరంగేట్రం

అంత దర్శకత్వంలో రూపుదిద్దుకుంటున్న డైరీ చిత్రంలో హీరోయిన్గా ప్రముఖ నటి జల కుమార్తె శ్రీదేవి తెలుగులో అరంగేట్రం చేసింది. ఈ చిత్రంలో ప్రభాస్ హీరోగా నటించాడు. ఎప్పటికైనా గ్లామర్ క్వీన్గా పేరు తెచ్చుకున్న సీనియర్ నటి శ్రీదేవి స్ట్రాయికి కుంటానని అంటోంది. తెలుగుకే ప్రాధాన్యం వంటున్న ఈ లేత అందాల కన్యామణికి ఈ రంగం విడుదలకు ముందే ఆఫర్లు వస్తున్నాయట.

- శ్వేత

ఈ ట్రైమ్లో అందరూ జి8యళ్లు చూస్తూ యమో అజిగా వంటారు.. ఒక్కటోవి తప్ప అన్ని ఎత్తుకు రావచ్చు!

పెట్టమ్మా!" అన్నది. మనసులోంచి అసహనం తన్నుకొచ్చింది సీమం తినికి. తనకెంతో ఇష్టమైన డైటీ సీరియల్. 'మంచి పట్టులోవుంది. మధ్యలోవచ్చి ఈవిడ గొడవేమిటి?' అని లోలోపల విసుక్కుని పైకి-

"ఈ ఎపిసోడ్ అయ్యాక మారుస్తానులెండి." అన్నది.

కాస్సేపు టి.వి.ని, సీమంతిన్ని మార్చి మార్చి చూసి- "ఎందుకావిడ భోరున ఎడుస్తోంది... ఏమొచ్చింది అంత కష్టం?" అనడిగింది.

"అత్తగారు ఇంట్లోంచి గెంటిందని!"
"ఏమొచ్చింది దానికి మాయరోగం?"
"దేనికి?"
"అదే... ఆ అత్తరాకాసికి."

'ఇప్పుడీ సీరియల్ మొత్తం కథ ఈవిడకు చెప్పాలా? బాబోయ్... దీనికంటే ఛానల్ మార్చటమే బెటర్.' అనుకుంటూ ఛానల్ మార్చింది. అందులో పిచ్చిపట్టినట్టు ఊగుతూ డాన్స్ చేస్తున్నా రిద్దరు యాంకర్లు.

"అయ్యో... అయ్యో.. ఇదేం విపరీతమే! ఎందుకట్లా గెంతుతున్నారు? ఏం కుట్టింది వాళ్లని?" అనడిగింది కామాక్షమ్మ. ఆవిడ మాటలకు నవ్వాలో- ఏడవాలో అర్థంకాలేదు.

"అది ఆడపిల్లా? అవ్వ! సిగ్గు-లజ్జ వదిలేసి ఏం విరగబాటు! ఛండాలంగా వుంది... స్టేషన్ మార్చమ్మా!" అంది వాంతి వస్తున్నట్టు ముఖంపెట్టి. 'ఇదెక్కడి గోలరా బాబూ!' అనుకుంటూ మరో ఛానల్ పెట్టింది. అక్కడ అన్నమాచార్య కీర్తనలు శ్రావ్యంగా పాడుతోంది ఓ గాయని.

"ఆహా! ఎంత కమ్మగా పాడుతోంది! నా ఆయుష్షు కూడా పోసుకుని బ్రతుకమ్మా." అంటూ దీవెనలందించింది. సీమంతిని లేచింది.

"లేస్తావేం? కూర్చో.. నువ్వు కూడా విను!" అన్నదావిడ.

"మీరు చూడండి! నాకు నిద్దరోస్తోంది!" అన్నది తన గదిలోకిపోతూ.

"ఇదెట్లా ఆపాలో నాకు తెలీదే అమ్మాయ్. ఈ కచేరీ అయ్యాక ఆపిపోదువులే.. కూర్చో.. అన్నట్టు ముకుందాయ్ అప్పుడే పడుకున్నాడా? వాడు చిన్నప్పట్నొచ్చి అంతే.

గొంతులో ముద్దదిగగానే మంచమెక్కుతాడు. నిద్రకు ఆగలేడు వెరిసన్నాసి."

సీమంతిని మింగా లేక-కక్కాలేక ఇరుక్కుపోయినట్లు కూర్చుండి పోయింది. కామాక్షమ్మతోపాటు కార్యక్రమం మొత్తం చచ్చి

నట్టు చూసింది. "మహానుభావుడు ఆ అన్నమయ్య! ఎంత గొప్పగా రాశాడు! అంత భక్తి కుదరాలంటే ఎన్ని జన్మలెత్తాలో..." అంటూ కార్యక్రమం పాడుతూ తన్నయ్యురాలై చూసింది కామాక్షమ్మ.

టి.వి. ఆపగానే- "వెళ్లి పడుకోమ్మా! మళ్లీ ప్రొద్దున్నే లేచి ఆఫీసుకెళ్లాలిగా! అయినా... సుఖంగా తిని హాయిగా ఇంట్లో పడుండక ఎందుకొచ్చిన ఉద్యోగాలు! మగాడు సంపాదించేది చాలదూ! ఇంట్లో- ఆఫీసులో రెండుచోట్లా కష్టపడుతూ- ఎందుకంత రొమ్మ? ఏమిటో... నేను చాడస్తంగా అంటున్నానని అనుకోకమ్మా సీమంతం! రేపు పిల్లా-జెల్లా పుడితే ఎంత కష్టమో ఆలోచించు." అన్నదావిడ.

"చాలా పొద్దుపోయింది మామ్మగారూ! పడుకోండి!" అంటూ ఆవిడ ప్రశ్నకు అదే జవాబన్నట్టు మరో మాటకు సందివ్వకుండా తన గదిలోకెళ్లిపోయింది.

"ఏమిటివ్యాళ అప్పుడే వచ్చేశావ్? నీ పడకటైం పదకొండుగదా?" అని అడిగాడు ముకుందం.

"ఏం లేదు!" అంది ముభావంగా సీమంతిని.

"ఏం లేదంటే ఏదో వుందన్నమాటే! ఏవిటి సంగతి?"

"ఏం లేదని చెప్పాగా!" అంది విసుగ్గా.

"వంట్లో బావుందా!"

"వంట్లో బాగానేవుంది. ఇంట్లోనే.."

"ఇంట్లోనా? ఇంటికేమైంది?"

"ఏమౌతుంది? వచ్చిందిగా మీ బా..మ్మ! ఆవిడ చాదస్తం కాదుగానీ నా ప్రాణాలు తీస్తోంది. అబ్బబ్బ... అదెక్కడి నీతులు... ఎన్ని సలహాలు! ప్రతిదాన్నోనూ వేలు పెడుతుంది."

"చాదస్తం అని నువ్వే అన్నావ్గా! ఆవిడ వున్నన్ని రోజులు కాస్త సర్దుకుపో!" అని ఆవులించి ప్రక్కకు తిరిగి పడుకున్నాడు. ముకుందాన్ని చూస్తే ఒళ్లు మండిపోయింది. 'ఛ..ఛ.. భార్య మనసుని కాస్త యినా అర్థం చేసుకోడేం!' అనుకుంది. ముకుందం మరో అయిదు నిమిషాల్లో గుర్రుపెడుతూ నిద్రపోయినా- సీమంతిని చాలాసేపు ఏదో అసౌకర్యంగా ఫీలవుతూ ఆలస్యంగా నిద్రపోయింది.

గాఢనిద్రలో ఏదో కమ్మని కలకంటున్న సీమంతిని ఎవరో బలవంతంగా లేపినట్టు హఠాత్తుగా మెలకువ వచ్చింది.

హాల్లో పడుకున్న కామాక్షమ్మగారు భక్తిపారవశ్యంతో పెద్దగా మేలుకొలుపుల పాటలు పాడుతున్నారు. తన నిద్రాభంగానికి కారణం ఆవిడని అర్థమై ఒక్కసారిగా చెప్పలేనంత ఆగ్రహం కల్గింది.

'ఇంత ఉదయాన్నే ఏవిటి గోల? భగవంతుడా! ఈవిడ్ని ఎన్నాళ్లు భరించాలో!' అనుకుంది నిస్సహాయంగా. ఇంక నిద్రపట్టలేదు.

'తొందరగా తెమిలి ఈ కొంపలోంచి బయటపడితే మనశ్శాంతి!' అనుకుంటూ లేచింది.

డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చుని బ్రెడ్ మీద జామ్

చీమలకోసం...

మనుషుల కోసం శరణాలయాలు ఏర్పాటు చేయడానికి బోలెడంత ందులు ఎదురవుతుంటే ఇరాన్ లోని షహరద్ ప్రాంతంలో ఖాసిమ్ ఖాన్ అనే అతి జాలిగల విశ్వాసంగల ధనికుడు తను చనిపోయిన వ్యత తన ఇంటిని చీమలకు శరణాలయంగా ఏర్పాటు చేయాలని విల్లు రాసి చనిపోవటంతో మన కోరిక ప్రకారం ఆయన ఇంటిని చీమల శరణాలయంగా మార్చి వాటికి తగిన సౌకర్యాలను కల్పించే బాధ్యతను ఒక మత సంస్థ తలకెత్తుకు న్నది.

చెల్వపైన డ్యాన్స్

యాలోని ఒక గ్రామంలో ప్రతి ఏటా నిర్వహించే ఒక పండగ రోజున గ్రామస్థులందరూ ఒక హాళి వుక్షం మీద కట్టిన పెద్ద మంచె మీదకు చేరి డ్యాన్స్ పోటీలు నిర్వహిస్తుంటారు. ఎంత స్థులు చేసినా ఆ మహావుక్షం పైని మహామంచె క్కిచెదరకుండా వుండటం ఆశ్చర్యం.

సాములతో జీవనం

ములాండేకి చెందిన బూనరుయమ్ అనే వ్యక్తి సాములతో సహజీవనం చేస్తుంటాడు. సాముల నే ఆడుకుంటాడు. వాటితోనే ఎక్కువకాలం వుంటాడు. 37 సంవత్సరాలు గల ఇతను మధ్య అత్యంత విషపూరితమైన 102 బాలు, మరో 50 విషపూరితమైన సాముల వ్యవహారాలు నిద్రించడం గొప్ప విశేషం. యితే చాలాసార్లు అతన్ని సాములు కాటు కుంటుంటూ కూడా జరిగింది. అయినా అతనికేమీ పోవడం విచిత్రం.

- పి.వి.రమణకుమార్

అన్నాడు నిస్సహాయంగా ముకుందం.

“ఇదేమిటే పిల్లా! ఇంత పొద్దున్నే లేచి వంటపని మొదలెట్టావ్? నేను చేస్తాగా!” అన్నది కామాక్షమ్మ.

“ఫర్వాలేదు. ఇక్కడికొచ్చినా మీకు సుఖంలేదని మీ మనవడు తెగబాధపడిపోతున్నారు. మీరు హాయిగా కూర్చోండి.” అంది సీమంతిని.

“వాడి మొహం.. వాడిమాటలకేంటే.. వుండు.. నేను చూస్తానాపని. వూరికే కూర్చుంటే నాకేంతో స్తుంది?”

“ఒద్దులెండి. మీరు స్నానం చేసి జపం చేసుకోండి.” అంటూ ఆవిడ్ని వంటగదిలోకి రానివ్వలేదు. వంటకాదు... ఏ పనికి సందివ్వలేదు. సీమంతిని ధోరణికి కాస్త చిన్నబోయింది కామాక్షమ్మ.

ఆఫీసుకెళ్ళూ ముఖ్యమైన సరుకులన్నీ అల్వారాలో పెట్టి తాళం వేసింది. టి.వి. ప్లగ్ తీసి కేబుల్ కనెక్షన్ పీకేసింది. ఇల్లంతా ఒకసారి పరికించి తృప్తిపడి ఆఫీసుకెళ్ళింది సీమంతిని.

తిరిగి సాయంత్రం ఆఫీసు నుంచి వచ్చేసరికి కామాక్షమ్మగారు కాళ్ళూ-చేతులూ కట్టిపడేసిన దానిలా దిగాలుగా కూర్చునివుంది.

“అలావున్నావేంబామ్మా!” అడిగాడు ముకుందం.

“రాత్రికి మనవూరి బస్సుందా? వుంటే నన్ను ఎక్కించు!” అన్నది.

“రాత్రికా? ఇంత తొందరగానా?”

“ఏమిటో... అక్కడ మీ బాబాయ్ ఎట్లావున్నాడో! పిచ్చినన్నాసి.. నేను వండి పెడితేగానీ ముద్దవత్తడు!”

“అన్నం అంతా అలానే వుంది! భోంచేయలేదా బామ్మగారూ?” అని అడిగింది సీమంతిని.

“లేదమ్మా! ఇవాళ ఏకాదశి. ఉపవాసం.” అన్నది పైకి, లోపల ‘ఏం తింటాను? నా బొంద. అన్నింటోనూ మసాలాలు తగలేశావ్!’ అనుకుంది.

ముకుందం ఎంత నచ్చజెప్పినా పట్టువిడవలేదా విడ. ఆఖరికి ఆ మర్నాడు బస్సెక్కించాడు. ఇల్లంతా వెలాతెలాబోయి ఎంతో వెలితిగా అస్పించిందతనికి.

‘పాపం బామ్మ! మనవడు.. మనవడు అంటూ ఏదో చేయాలని, పెట్టాలని తాపత్రయం తప్ప- ఈకాలపు పిల్లల మనస్తత్వాలు ఎంత ఇరుకో తెలీదు!’ అనుకుని నిట్టూర్చాడు.

రెండ్రోజుల నుంచీ అస్సలు ఓపిక ఉండటంలేదు సీమంతినికి. ఏది తిన్నా వెంటనే వాంతి అవుతోంది. విపరీతమైన నీరసం. మంచానికి

బల్లిలా అంటిపెట్టుకుని పడుకుని- ‘ఈ మూర్ఖుణ్ణి అంతా ఏవిట్రా బాబూ’ అని చిరాకుపడిపోయింది ముకుందం భార్యకోసం అలవాటులేని కష్టం అని కష్టం మీద చేసినా సీమంతినికి తృప్తిగా వుండలేదు.

“ఇప్పుడేం చేద్దాం!” అన్నాడు దిగులుగా.

“ఇంకా చేసేదేముంది? మీమూలన్నేగా ఇంకా హాయిగా వుండేదాన్ని. పిల్లలో అంటూ నన్ను కేటించారు. ఇప్పుడు చూడండి!” అంది నిమ్మరంగా.

“కొద్దిరోజులు ఇలాగే వుంటుంది.. ఆ తర్వాత సర్దుకుంటుందని డాక్టర్ చెప్పిందిగా.”

“ఈలోగా నేను బ్రతికివుండాలిగా?” అంది కామాక్షమ్మ.

“ఛ.. అవేం మాటలు సీమా!” అంటూ తెగ బాధపడిపోయాడు.

“మరి? మీకేమో వండి పెట్టటం రాదు. నాకేమో ఆ హాంటల్ భోజనం తల్చుకుంటేనే వాంతి వస్తోంది. సరే.. అదలా వుంచండి.. నాకోసం ఎన్నాళ్ళని లీజు పెట్టారు?”

“నీకంటే నాకు ఆఫీసు ఎక్కువేంకాదు. పోనీ ప్రక్క ప్లాట్ లోని పార్వతమ్మగార్ని సహాయం అడగనా?”

“ఎవర్ని అడగక్కర్లేదు.. నన్నిలా వంటరిగా పడుకోనీయండి!” అంటూ మొహం తిప్పుకుంది నీరసంగా. ఏం చెయ్యాలో తెలీనివాడిలా దిగాలు పడిపోయాడు ముకుందం.

నాలుగురోజులు గడిచినా పరిస్థితిలో మార్పేం లేదు. ఎంతో కష్టపడి పెళ్ళాంకిష్టమైనవి చేసినా సీమంతినికి రుచించడంలేదు. నాలుక చవి చచ్చి ఏవేవో తినాలన్న కోరికలోస్తూన్నాయ్- సీమంతినికి.

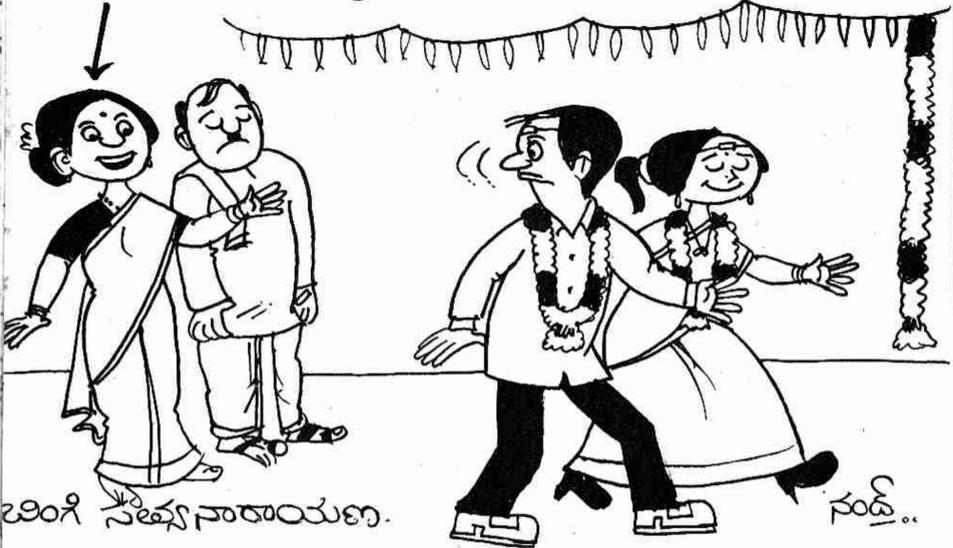
నిమ్మకాయ, మామిడికాయ ఊరగాయలు కావాలనిపిస్తున్నాయ్. కామాక్షమ్మ వూరికెళ్ళిపోగానే- ఆవిడ తెచ్చిన పచ్చళ్ళన్నీ పనిమనిషికి ఇచ్చి ఆవిడపై తనకున్న వ్యతిరేక భావాన్ని శాంతపరుచుకుంది. ఇప్పుడు అన్నిస్తోంది- వుంచుకుంటే బావుండేదని. బామ్మగారు చేసిన తొక్కుడు లడ్లు, అరిసెలు గుర్తొచ్చి- ‘ఎంతైనా వంటల విషయంలో బామ్మగారు గ్రేట్!’ అనుకుంది.

తన ప్రవర్తనకి సిగ్గు కలిగింది. ఆవిడ పొడెగిట్టినట్లుగా ఎంత ఘోరంగా ప్రవర్తించిందో తెలుసుకుని హఠాత్పాపంతో కుమిలిపోయింది.

మరో నాలుగురోజుల తర్వాత బాత్ రూంకెళ్ళాలని లేచి కళ్లు తిరిగి పడిపోయింది సీమంతిని. ముకుందం కంగారుగా హాస్పిటల్ కి తీసుకెళ్ళాడు. రెండ్రోజుల తర్వాత తిరిగి ఇంటికొచ్చిన సీమంతినికి ఇంట్లో ఎదురుగా కామాక్షమ్మగారు కన్పించారు. ఆవిడ్ని చూడగానే ఏదో ఆత్మీయతాభావం పొంగి- “ఎప్పుడొచ్చారు?” అనడిగింది ఎంతో బలం వచ్చినట్లు.

ఆవిడ దగ్గరకు తీసుకుని- “పిచ్చిపిల్లా! ఎంత చిక్కిపోయావో చూడు. నేను వచ్చేశాగా! బెంగుపడకు.” అంది తల నిమురుతూ.

బ్లడ్ గారూ! అమ్మాయితో జాగ్రత్త!

2009 నవంబరు నెలకుండా.

సంక్రమణం.